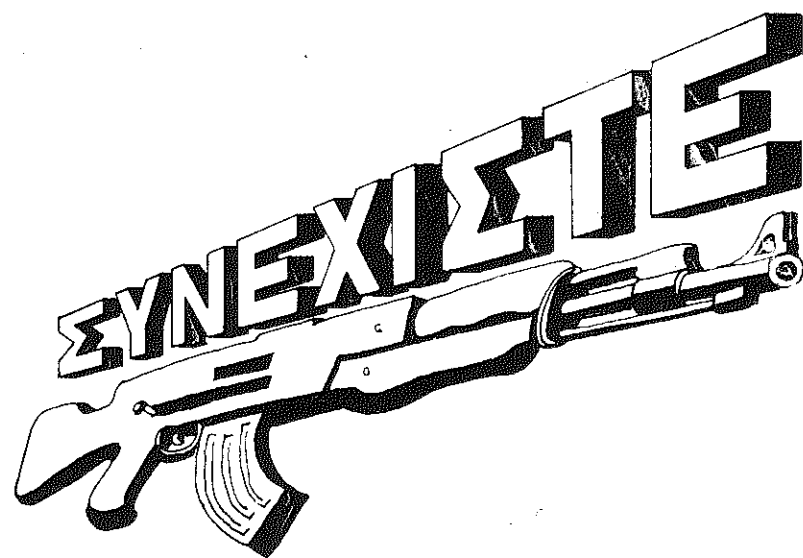

29 ΠΟΙΗΜΑΤΑ του
ΑΛΕΚΟΥ ΠΑΝΑΓΟΥΛΗ

ΕΚΔΟΣΙΣ 8¼

"Αφιερωμένο στην "Ελληνική Αντίσταση"

Τά ποιήματα που δημοσιεύονται σε αυτό το τεύχος αποτελούν ένα μέρος από τά ποιήματα που έχει γράψει ο Αλέξανδρος Παναγούλης. Τά 11 πρώτα ποιήματα τά έχει γράψει όταν βρισκόταν στην παρανομία, τά υπόλοιπα 18 τά έγραψε μετά την καταδίκη του, στις φυλακές.

ΣΤΟ ΒΩΜΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ

"Θέλω νά νικήσω,άφου δέν μπορώ νά νικηθώ",γράφει ο Παναγούλης.Σ'αυτό τό "δέ μπορώ" συνοψίζεται όλη ή τραγική μοίρα του Αλέκου.Είχε ζητήσει νά τον έκτελέσουν κ'έκεϊνοι δέν τόλμησαν.θέλησαν τή δικτατορία τους τυπικά αναίμακτη."Έτσι προτίμησαν νά τον καταδικάσουν στόν άργό θάνατο.Μά ούτε καί κάτω άπ'τίς άθλιες συνθήκες τής μακρόχρονης απομόνωσης "μόδεσε" νά νικηθεί. Αποδείξη είναι τά ποιήματα αυτά,κρυφές έμπιστοσύνης στόν Άνθρωπο,καί στόν Άγώνα του.

Κι είναι,τά ποιήματα αυτά,συνέχεια τής πράξης του:τήν έξηγοϋν,τήν πλαισιώνουν μέ τό αγωνιστικό τους ύπόβαθρο, τήν διαχωρίζουν από μία πράξη "δωρεάν",άπό μία πράξη "τυχαία".Όπως λέν ότι τά μάτια είναι ο καθρέφτης τής ψυχής,έτσι καί τά ποιήματα είναι ο καθρέφτης τής πράξης.Και άστράφτει ο καθρέφτης:όλοι μας αναγνωρίζομαστε μέσα του μέ ντροπή.Μοιάζει μέ τά κοίλα εκείνα κάτοπτρα του Λούνα-Πάρκ,όπου βλέπουμε τό εΐδωλό μας παραμορφωμένο,μικρό,άλλοτριωμένο,κακάσχημο.Γιατί εκείνος τόλμησε κι άπότυχε.Έμεϊς άποτύχαμε χωρίς νά τολμήσουμε. "Οί μεγάλες τόλμες είναι για τους τολμηρούς",είπε ένας ποιητής που τώρα σπαιλνει.Κ'ένas άλλος που σπαιλνει κι αυτός έγραψε:"Κάθε δρόμος γεννιέται μέ τό βήμα". Στή γενική αυτή σιωπή τής άνεσης,έρχεται ή φωνή του Παναγούλη νά μάς ξυπνήσει,έθνεγερτήρια:"Ήρεμα πατάνε τά ίδια βήματα/ στην ίδια στρατά/ δέν δείχνουν νά κουράζονται". Κι άλλου:"Αν χτυπήσουν τήν πόρτα μήν ανοίξεις,/όσοκαί νά χτυποϋν ." Αφου οι βάρδοι κρυφτήκαν χάν τους τυφλοπόντικες,είναι για τά καληκάρια νά πάρουν τή βάρδια τους,στο όριακό φυλάκιο τής συνείδησης καί τής ρωμιούσης που τ'άφησαν άφρούρητο.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΒΑΣΙΛΑΚΟΣ

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΣΗΜΕΡΑ

Σβησμένη φλόγα
πού πάντα καλεί
Σκέπασμα τάφου
χωρίς νεκρούς
Μάτια κλαμένα
πού σέ κυτάνε
Σκέψεις κρυμένες
σέ προσκαλοῦν

Πίστη κι' Ελπίδα
χαροπαλεύουν
Πνέμα κι' Αλήθεια
στίς φυλακές
Άγιες προσπάθειες
ναυγισμένες
Φωνές ανθρώπων
σέ προσκαλοῦν

Σπόρος θργῆς
πέφτει στὸ χῶμα
Μήνυμα πάλης
τρέφει φτερά
Σπίθα φεγγίζει
μεσ' στὸ σκοτάδι
Νέοι Ἀγῶνες
σέ προσκαλοῦν

ΑΓΩΝΙΕΣ

Ἄν χτυπήσουν τὴν πόρτα μὴν ἀνοίξεις.
Ὅσο καὶ νὰ χτυποῦν
Πρέπει νὰ πιστέψουν πῶς τὸ σπῆτι
εἰν' ἀδειανό.
Δέν θά τῆ σπάσουν. Μὴ φοβῆσαι.
Ἄν τῆ σπάσουν θά ξέρούμε πῶς
μᾶς προόδωσαν.

Ὅτε κι' ἐγὼ τὸ πιστεύω .
Ναὶ θά πυροβολήσω ἔν μποῦνε.
Ἐσὸ δοκίμασε νὰ φύγεις.
θά μπορέσεις.

Γιὰ μᾶς θᾶνε, τόση ἔρα τριγυρίζουν
τὸ σπῆτι.

Κύταξε ἀπ' τ' ἄλλο παραθύρι.
Μά πρόσεχε
Ναὶ βλέπω χτυπᾶνε ἀπέναντι.
Μίλα σιγότερα.

.....

Ἄκους φασαρία, τί νὰ γίνεται;
.....
Κάποιον πιάσανε. Εἶναι γέρος.
Τὸν χτυπᾶνε τὰ σκυλιά.

Ἄτιμοι
Πόσους θά πιάσετε, θά μέλουν
ὅσοι χρειάζονται καὶ περσότεροι.
θά μέλουν καὶ δέν θά σταυρώσουν
τὰ χέρια..

ΥΙΑΡΟΣ

GREECE 67

Πρόσωπα χλωμά
χέρλια μελανά
μάτια κουρασμένα

Σκελετοί κορμιά
ἄκοπα μαλιά
ρούχα ξεσκισμένα

Λάσπες στίς πληγές
μέσα σέ σπηλιές
ἄγρυπνες βραδυές

Νέκρα στίς ψυχές
σκέψεις θλιβερές
πικρα στίς ματιές

Ζωντανές εικόνες
πόνου ζωγραφιές
μέσα στίς καρδιές

Ἔρημες γυναῖκες
ὀρφανά παιδιά
ἄρρωστοι γονιοί

Γίνονται λυγμοί
ἔραμα σκληρό
ζωντανή κραυγή:

Ἄσπλαχνες βρισιές
ἄπονες ματιές
βίας προσταγές

Σβύνουν τήν κραυγή
κόβουνε τό δάκρυ
φέρνουν τή σιωπή...

ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Πρέπει ν' ἀνοίξουνε τάφοι
γιά νάρθουν κοντά σας πιστοί
βωμοί θεῶν

Ξεχασμένων
Ναοί Ἀρχαίων
Εἰδώλων

Ὁ χρόνος ποῦ φεύγει γκρεμίζει
Ὁ κόσμος ποῦ μένει ξεχνᾷ.
Πίστη Παληά
Λησμονημένη
Δήθη Σκληρή
ποῦ κυβερνᾷς

Ἀθάνατες μένουνε μόνο
Ἰδέες ποῦ πάντα ζητοῦν
Ζωντανές Ὑπάρξεις
γι' Ἀγῶνες
Ἀναστάσιμες μέρες
πόθοῦν.

Σύμβολ' Ἀθάνατα, θεῖα
Αἰώνιου μπροστάρη θεοῦ
Λευτεριάς πόθοι
Φλογισμένοι
Ἀνθρωπιᾶς Μηνύματα
Ἰερά.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΝΕΚΡΟΙ

Πάλης ξεκίνημα
Νέοι ἄγῶνες
Ὁδηγοὶ τῆς Ἐλπίδας
Οἱ πρῶτοι Νεκροί

Ὅχι ἄλλα δάκρυα
κλείσαν οἱ τάφοι
Λευτεριᾶς Αἰπασμα
Οἱ πρῶτοι Νεκροί

Λουλούδι Φωτιᾶς
βγαίνει στοὺς τάφους
Μήνυμα στέλνουν
Οἱ πρῶτοι Νεκροί

Ἀπάντηση θὰ πάρουν
Πάλης βοή
Γιὰ νάβρουν ἀνάπαυση
Οἱ πρῶτοι Νεκροί

ΣΤΟΝ
ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΜΑΝΔΗΛΑΡΑ

Μαθαίνοντας τὸν θάνατό σου
δέν μπόρεσα νὰ κλάψω.
Στριφογύριζα στὸ κρεβάτι τοῦ
Νοσοκομείου.

Δάγκωνα τὶς κουβέρτες μὲ Λύσσα
θυμόμουνα τὴν τελευταία μας
συνάντηση.

Δέν θὰ τολμήσουν ἔλεγες.
Δέν ἔχουν ἄλλο δρόμο
σ' ἀπαντοῦσα

Αὐτοὺς ὁ δρόμος θάβαι ὁ τάφος τους
φώναζες μὲ πίστη.

Ναὶ Νικηφόρε, θάβαι ὁ τάφος τους.
Αὐτὴ τὴν ὑπόσχεση σοῦ δέλνουμε
Ἐντὶ γιὰ μνημόσυνο.

ΕΦΙΑΛΤΗΣ

Φύγαν τ' άσπρα περιστέρια
Γεμισ' δ' ούρανος κοράκια
Μαύρα πουλιά.

*Άγρια φτερουγίσματα φοβέρας
κρύψαν τό γαλάζιο τ' ούρανοῦ
Στερνές στιγμές.

Γιατί Ξσκαφαν τούς λάκους
κι' ήρθαν κοπάδια μαυροπούλια
*Υπουλες Σκιές

Ρίξτε χῶμα στους λάκους
νά γυρίσουν τά περιστέρια
Γρήγορα χῶμα

Δέν γεμίζουν μέ χῶμα,
θέλουν κόκκαλα στάχτες
Ρίξτε νεκρούς.

Ζημώστε τό χῶμα μέ αίμα
νά γυρίσουν τ' άσπρα πουλιά
Περσότερο αίμα.

ΠΙΣΤΗ

Εύκολ' ή απόφαση στους τίμιους
σ' όσους αληθινά πιστεύουν στήν *Ιδέα
σέ κρίσιμες στιγμές σάν ξεπροβάλουν
σαλπίζοντας Μηνύματα *Αγώνα.

Τό πέραςμα στή περιοχή τής Δράσης
αιώνιο πρόσταγμα πίστης *Αγνής
αδύδρημητα δρμητικό κι' ώρατο
φέρει μαζί του τήν *Ελπίδα τής Αύγης

Τό κήρυγμα τοῦ σκοταδιοῦ ζητά
δ φόβος νά φωλιάσει στήν καρδιά
τή λογική προβάλει πού φωνάζει
*Αδικα χτυπιέτ' ή Πίστη μέ τ' *Ατσάλι

Πίστη *Αγνή γέννημα θεῖο
τής *Ιστορίας μάνα θεϊκιά
στῶν ζωντανῶν τά στήθια σάν φωλιάζει
φέρνεις τό Μήνυμα τής Λευτεριάς.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΟΡΑΜΑ
ΧΩΡΙΣ ΡΥΘΜΟ

*Εκπληξη...

Προδοσία...

Βία...

Τυραννία...

*Απειλές, φόβος, σκοτάδι, έρημιά

*Αγωνίες, πόνος, πίκρες, απελπισιά

*Αδικίες, δάκρυα, αίμα, φωτιά

*Αλυσίδες, τάφοι, νεκροί, όρφανά.

*Όρες...

μέρες...

βδομάδες...

μήνες...

*Ήσυχία, ψύθροι, βοή, φωνές

*Αγανάκτηση, πάλη, ξεκίνημα, έλπίδα

*Άνθρωποι, αίμα, τύρανοι, τάφοι

*Αγώνας... *Αγώνας... *Αγώνας...

ΧΟΥΝΤΑΣ ΟΡΙΣΜΟΣ

Χτηνωδικές όρμες της βίας
Χτισμένες με άτσάλι και φωτιά
Χωμάτινες *Ιδέες Τυραννίας
Χωμένες σε άνθρωπα μυαλά.

Ψέφτικες φωνές, φριχτές
Ψηλότερες μορφές της *Αδικίας
Ψυχές θολές, γενήματ' άνομίας
Ψοφίμια άθραφα του χτέος.

ΣΥΝΕΧΙΣΤΕ

Καλή ή Λογική κι' η Σωφροσύνη
Όταν όμως υπάρχει Λευτεριά
Οι Τυραννίες γκρεμίζονται μ' Αγώνες
Της λευτεριάς τό Παραμύθι μ' αίμα γράφεται

Αδέλφια, που θα ζήσετε μετ' από μας
Μή καταριέστε τους δειλούς
που δίστασαν να μπουνε στον Αγώνα
Λυπηθείτε τους και συνεχίστε τό δρόμο μας

ΑΥΡΙΟ ΦΩΣ

Γέλια Ζωής
Χαρές μακρινές
Σκέψεις Αγάπης
Στιγμές Φωτεινές

Ελπίδες θρεμένες
Πίστης δουλειά
Μνήμες κρυμένες
Πόνου Φωτιά

Λεύτερη Σκέψη
Δούλο Κορμί
Θλιμμένη όψη
Χαρούμενη όρμη

Τέτοιο σημάδι
Αγώνα Αδελφός
Τώρα σκοτάδι
Αύριο Φως.

ΕΝΑΣ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΔΡΟΜΟΣ
(Ο Ρ Α Μ Α)

Ἄργοδιαβαίνουν πάλι οἱ ἴδιες μορφές
μορφές καθάρειες
Δεμένες πάνω στή Γῆ ἀπό παράξενη δύναμη
Ἦρεμα πατᾶνε στά ἴδια βήματα
σὴν ἴδια στρατά
Δέν δαίχνουν νά κουράζονται
Στωϊκά ζοῦνε τίς στιγμές ποῦ μετρᾶνε τᾶ βήματα
Τᾶ βήματα τίς φέρνουν πίσω, τίς πηγαίνουν μπρός
καί πάλι τίς ἀναγκάζουν νά γυρίσουν
Δέν τίς τρομάζουν οἱ κακοτοπιές
Ἄλλά λυπημένες ἀπό τή καταδίκη τῆς ἐπανάληψης
Ψάχνουν
Ψάχνουν μέ τήν Ἐλπίδα μιᾶς καινούργιας στρατάς
Ψιθυριστά ἀκούω τήν προσευχή τους
Ἐνας καινούργιος δρόμος ἄς βρεθεῖ, ἔστω καί τώρα
Ἐνας καινούργιος δρόμος
Νά ἔχει τήν ἴδια διεύθυνση μέ τό χρόνο
Νά χάνεται τό βῆμα μαζί μέ τήν κάθε στιγμή
Ἐνας καινούργιος δρόμος.....
Νά ὀδηγεῖ κάπου, νά ξέρομε πῶς καπου θά φτάσουμε
Ἄς μή ξέρομε ποῦ
Ἐνας καινούργιος δρόμος.....
Κι' ἡ προσευχή συνοδεύει τᾶ βήματα
σὸ χιλιοπατημένο μονοπάτι.
Καθάρειες μορφές τραγικές
Μορφές ἀνθρώπινες.....

ΛΑΣΠΗ

Λάσπη, ἄς ρίχνετε λάσπη
φτιαγμένη ἀπό βοῦρκο μοναχά
Τ' ἀγῶνα ξέν θά σβύσετε τή Λάμψη
ποῦ σύμβολα ἀρχίζει νά γεννᾶ

Στοῦ φασισμοῦ τᾶ χνάρια ἄς πατᾶτε
ἄς βρεῖτε μέθადους καινούργιες καί παλιές
τῆς ἀτιμίας τό παιγνίδι ἄς κρατᾶτε
Τῆ τυραννία ΘΑ ΓΚΡΕΜΙΣΟΥΜΕ τοῦ χθές

Εἶναι ὁ Λαός γιά λίγο σαστημένος
μᾶ πάλι μέ ἐλπίδα καρτερᾶ
σάν βλέπει τόν Ἄγῶνα θερειμένα
ποῦ σύμβολα ἀρχίζει νά γεννᾶ

Λάσπη, ἄς ρίχνετε λάσπη
φτιαγμένη ἀπό βοῦρκο μοναχά
Τ' Ἄγῶνα δέ θολώνετε τή Λάμψη
Ἡ Νίκη τό Λαό μας καρτερᾶ.

ΦΩΣ, ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΦΩΣ

Προμηθέα,
μόνο σέ σένα Προσεύχομαι
Σύ θά μ'αποδέσεις νά νοιώσεις
Τῆς Ἀδοϋλῶτης σκέψης τό πόνο

Τοῦ Ἀγῶνα τό δρόμο γιά Φῶς
Πού μ'ἄς ἔδειξες κάποτε
Τοῦ ἔφραξαν σκοτάδια σάν πρῶτα
καί τό Φῶς μοναχό τρέμοσβύνει

Τήν Ἀνθρώπινη τώρα προσπάθεια
πού τό Φῶς νά θεριέφει ζητᾷ
μ'ἄλυσίδες τή δένουν σέ βράχια
πού μέ λύσσα τό κῆμα χτυπᾷ

Τό σκοτάδι μέ πάθος παλεῖται
γιά νά σβύσει τό ὕστερο Φῶς
Τόν Ἀγῶνα νά πνίξει γυρεύει
σάν ζητᾷμε περσότερο Φῶς

Προμηθέα ἀφουγκράσου γιά λίγο
ἄλυσίδες καί πόνο κραυγές
καί βοήθα νά βροῦμε μιά στράτα
Βαπτισμένη σ'ἐλπίδες καί Φῶς

Προμηθέα,
μόνο σέ σένα Προσεύχομαι
στή Σκιά μ'ἄλυσίδες δεμένος
κι ἄγωνίζομαι νά βρῶ τό Φῶς.

Η ΖΩΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Ὅλα ἔτοιμα, ὁ λάκος σκαμένος
θαμπό ξημέρωμα στερνῆς μέρας
Σκέψεις βιαστεῖτε
Ἡ ζωὴ συνεχίζει

Ἰδέες, ὄνειρα, Ἀγάπες Ζωῆς
στό ἐρθμό σταθεῖτε
ὁ θάνατος δίνει σ'ἄλλους ζωὴ
κάποιος γεννιέται

Μή σᾶς πειράζει
μ'αὐτόν συνεχεῖστε
ὄνειρα πάρτε νέα μορφή
ἡ ζωὴ συνεχίζει

Ἀγῶνες ζῆστε
Πάντα ζητᾷ ἡ ζωὴ
Οἱ βωμοί περιμένουν
ἡ ζωὴ συνεχίζει

Ἰδέες, ὄνειρα, ἐλπίδες ζωῆς
στόν κόσμο σταθεῖτε
Σάρκα μονάχη
στόν τάφο ἄς μπεῖς

Τό Φῶς θά προβάλλει σέ λίγο
ἄς εἶναι βαρειά συννεφιά
στή Δύση ζωῆς συντροφιά
ζωῆς πού ζητοῦσε τό Φῶς

ΣΥΝΕΧΙΣΕ ΝΑ ΠΟΝΑΣ

Ἄδελφέ μου,
Ξέρω πώς υποφέρεις
Ἄλυπτα χτυπάνε στ' αἰτιά μου τοῦ πόνου σου
περήφανοι λυγμοί
Προσπάθησα νά σε βοηθήσω συντροφεύοντάς σε
στόν πόνο
Βρῆκα τή δύναμη νά σοῦ φωνάξω ὅταν γιά
λίγο σ' ἐνοίωσα κοντά μου

" Κράτα μή λές τίποτα "

Κι' ἐγώ βρισκόμουνά στο τελευταίο σκαλοπάτι
τῆς ἐξάντλησης

Δέν μπόρεσα νά σε δῶ
Ἐσύ, ξέρω, μέ εἶδες
ριγμένο στό τσιμεντένιο πάτωμα τοῦ κελλιού
μέ τίς χειροπέδες μόνιμη σύντροφιά μου
Ἀκούω καί τώρα τή φωνή τοῦ βασανισμοῦ
πού γίνεται πόνος καί τόν ἐκφράζ' ἡ Φωνή σου
Συνέχισε νά πονᾷς
Ἄφησε τή φωνή σου ἐλεύθερη στους λυγμούς
Φιμωμένη στίς ἐρωτήσεις τῆς Ἀνάκρισης
Στό βωμό τῆς Προσφορᾶς ὁ Πόνος ζυγίζει
τό ἴδιο μέ τή Δράση

Συνέχισε νά πονᾷς
Ὁλοκλήρωσε τή Πρόσφορά σου.

ΧΩΡΙΣ ΜΙΣΟΣ

Στή Νόηση ἄς πρίξουμε τό βάρος
τῆς κάθε Πράξης πού θά δοῦμε στη ζωή
καί ὀδηγήτρα ἡ σκέψη φάρος
στίς πράξεις μας ἄς δίνει τή πνοή

Τό κλάμα καί τό γέλιο ἄς πιγεῖ
Ὁ πόνος κι' ἡ χαρά πού τά γεννᾷνε
κι' ἡ σκέψη μοναχά ἄς λειτουργεῖ
χωρίς τά πάθη μίση νά γεννᾷνε

Ἡ σκέψη μοναχά ν' ἀναζητᾷ
στό ἔγκλημα νά βροῦμε τήν αἰτία
Κι' αὐτή χτυπόντας τότε δυνατά
θά πρίξουμε τήν κάθε ἀδικία.

ΥΠΑΡΧΟΥΜΕ ;

Ναι

"Όταν στη σκέψη βάζουμε όρια
"Όταν στο θέλω δίνουμε δύναμη

Ναι

"Όταν στο σήμερα ριχνουμε έγνοιες
"Όταν στο αύριο σπέρνουμε ελπίδες

Ναι

"Όταν στο τίποτα βλέπουμε αξίες
"Όταν στα είδωλα δείχνουμε πίστη

Ναι

"Όταν σ'άν ζώα δεχτούμε τήν ύπαρξη

"Όχι

Τῆς παρουσίας τό λόγο ἀφοῦ δέν βρίσκουμε
στῆς ἀναζήτησης τή στράτα ξεψυχόντας.

Ο ΧΡΟΝΟΣ

Τῆς Προσδοκίας σύντροφος
Κάθε στιγμή τοῦ χρόνου
Κάθε σταγόνα τοῦ πόνου
Κάθε τῆς σκέψης γωνιά

Τοῦ Ἀγῶνα σάλπισμα
Κάθε στιγμής στεναγμός
Κάθε βροσιᾶς ἀντίλαλος
Κάθε χτυπήματος ἦχος

Τῆς Πίστης γέννημα
Κάθε εἰκόνα οὐραίου
Κάθε τοῦ ξύπνιου λαλιά
Κάθε φύτρωμα σκέψης

Τῆς Δράσης δράμα
Τῆς Δύναμης θέρισμα
Τῆς Νίκης θεμέλιωμα
Τῆς προσπάθειας γιγάντωμα

"Ἐτσι κυλάει ὁ χρόνος
"Ἐτσι νικιέται ὁ Πόνος
"Ἐτσι βλασταίνει ἡ Προσπάθεια
"Ἐτσι ἐργάζεται ἡ Νίκη.

ΤΑ ΧΝΑΡΙΑ

Τά ματωμένα χνάρια τῆς Πίστης
σοῦ δείχνουν τὸ Δρόμο ποῦ πρέπει
Τά βογγητά τοῦ πόνου τῶν Πρώτων
σοῦ λένε τὸ Δρόμο ἂν τυφλωθεῖς

Συνέχισε τυφλὸς νὰ προχωρᾷς
πρέπει νὰ φτάσεις τοὺς Πρώτους
Τὸ φῶς σου καὶ πάλι θὰ βρεῖς
Προχώρα, εἶναι στὸ τέλος τοῦ Δρόμου

Μὰ ἂν χρειαστεῖ καὶ πάλι νὰ τὸ χάσεις
Μὴ σκέφτεσαι στιγμή γιὰ τὸ μετὰ
μόνο προχώρα, τὰ χνάρια νὰ μὴ χάσεις
ὅσα τὰ βρίσκεις καινούργιο φῶς προσδοκᾷς.

ΧΤΥΠΑΤΕ

Χτυπάτε
Βαρεία ἡ τιμὴ τοῦ πόνου
μὴ δείχνετε καθόλου ἀνθρωπιά
κάθε στιγμή νὰ μᾶς θυμίζει
τὸ δίκιο καὶ τ' ἄδικο
τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸ χτήνος
τὸ ἔγκλημα καὶ τὸ καθήκον

Χτυπάτε
Αὕτη εἶναι ἡ προσφορά σας
Ἡ δική σας Ντροπὴ
χτίζει τὸ Μεγαλεῖο μας
Ἡ χτηνωδία σας μᾶς βιάζει
στ' ἀνέβασμα τοῦ Γολγοθᾶ
ὀδηγόντας μας στὴν Ἀνάσταση

Χτυπάτε
Ἄλύγιστη θέληση
ζυμωμένη μὲ πόνο
βαφτισμένη στὸ Αἷμα
Ριζωμένη σ' Ἰδέες
μᾶς κρατᾷ στοῦ Ἀγῶνα τὲς θέσεις

Χτυπάτε.....

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Γλῶσσα ἀνήμπορη τό βᾶρος νά σηκώσει
τῆ σκέψη βάζοντας στό δρόμο τῆς λαλιᾶς
Γλῶσσα ἀνίκανη ζωντάνεμα νά δώσει
στούς πόθους μιᾶς ὀλάκερης γενιᾶς

Μόνο ἐσύ θά εἶσαι ἡ αἰτία
τῆς σκέψης ἡ Φουρτούνα σάν χαθεῖ
χωρίς ἀπό δική σου ἀδυναμία
ἔστω λίγος ἄφρός νά κρατηθεῖ

Καί πάλι ἐσύ θά εἶσαι ἡ αἰτία
ὁ πόνος που περνᾶμε ἂν ξεχαστεῖ
Κρυμμένη ἂν θά μείνει ἡ Ἀδικία
στοῦ χρόνου τίς πτυχές σάν ταχθεῖ

Η ΣΠΟΡΑ

Τά σκοτάδια πυκνά σωριασμένα
Ὁ δρόμος σκαμένος ἀπό τῆ βία
στό πέρασμά της ὄλα γκρεμισμένα
ἔργο φρικτό ἀνύπαρκτη ἡ αἰτία

Ψηλαφώντας μονάχος προχωροῦσα
στά μάτια μου τά δάκρυα καυτά
τ' ὄμορφο τό Φῶς σάν λαχταροῦσα
αἰθέρια Δύναμη μέ Κυβερνᾶ

Γιὰ ὄπλο μου μονάχα λίγους σπόρους
αἶμα καί δάκρυα γιὰ λίπασμα ἀρκοῦν
Ἔτσι στῆς στράτας τοῦς σκαμένους σβόλους
Νέες Ἀχτίδες σέ λίγο θά φανοῦν.

Ὁ καθέννας ἔτσι εἶναι γεννημένος
ψηλά ἢ ψυχὴ του νὰ τραβᾷ κι' ἔμπρός. - ΓΚΑΙΤΕ

Ζωντάνια τῆς ψυχῆς πού ἀγναντεύεις
κόσμους ὑπέροχους βαδίζοντας ἔμπρός
σ' ἀπόμακρους σκοπούς σὰν σημαδεύεις
τῆς ἔξαρσης πού ἔπλασε ὁ ρυθμός

Σέρνοντας τὸ χορδὸ τῆς Δημιουργίας
στῆς ἀναζήτησης τὸ δρόμο προπομπός
Τὸ χτίσιμο καινούργιας κοινωνίας
δικό σου ὄραμα ἀπόκρυφος σκοπός

Στὸ ὑπέροχο καλοῦπι τῆς Ἰδέας
ἔχει βλαστήσει καὶ τῆς σκέψης ὁ εἰρμὸς
αἰθέριας Πανανθρώπινης παρέας
νέας ἀνάστασης σμιλεύοντας τὸ φῶς

Κι' ἂν τὸ κορμὶ στὸ δρόμο πληγωμένο
ἀπὸ τ' Ἀγῶνα τὸν ξέφρενο ρυθμὸ
σέρνειτ' ἀνήμπορο σακατεμένο
μικρὴ θυσία στῆς πάλης τὸ βωμὸ

Ἄφοῦ ὅλοι ἔτσι εἶναι γεννημένοι
ψηλά ἢ ψυχὴ τους νὰ τραβᾷ κι' ἔμπρός
ἄς μελξει σάρκα στὴ στράτα ματωμένη
πεσμένο τὸ κορμὶ μὰ ἢ ψυχὴ ἔμπρός

ΙΕΡΗ ΠΡΟΣΤΑΓΗ

Σακατεμένες ψυχές ἀραγμένες
σ' ἀνέλπιστες κρύες αἰτέες
σὲ κορμιά πληγωμένα κλεισιμένες
ἀνημπόριας εἰκόνας εἰκόνας

Τοῦ ἀγῶνα ἢ νέα βουή
Προσταγὴ γιὰ ζωντάνειμ' ἄς γένει
νὰ σᾶς δώσει τὴ πρότερη ὁρμὴ
πού ἢ βία σᾶς ἔχει παρμένη

Σᾶς φαντάζομαι τότε ριγμένες
στοῦ Ἀγῶνα τὴ πρώτη γραμμὴ
μέ τῆς φλόγας τὸ πάθος ντυμένες
κι' ἢ δικὴ μου ψυχὴ ν' ἀκολουθεῖ

Στῆς Ἀνάστασης τώρα τὸ Δρόμο
τὴν ἐλπίδα τραβάμε μπροστά
καὶ τῆς βίας χτυπάμε τὸν τρόμο
πού τὰ στήθεια πλακώνει βαρειά

Τοῦ Λαοῦ μας καινούργιες ἐλπίδες
ζωντανεύουμε νέας ζωῆς
ἐνὸς ἡλίου τὲς πρώτες ἀχτίδες
Δημιουργοῦμε αἰώνιας Αἰγῆς

Στοῦ Ἀγῶνα τὸ Σάλο ἀκοῦστε
οἱ Λαοὶ Ἱερὴ προσταγὴ
τῶν Τυράννων τὰ κάστρα γκρεμῖστε
Λευτεριάς φέρτε φῶς στὴ ζωῆ.

ΟΙ ΦΑΤΝΕΣ

Μές' τὰ σκοτάδια βρῖσω Φάτνες παγωμένες
τὰ χρόνια πήρανε τῆ ζεστασιά
μά βρῖσκονται στή θέση τους στιμένες
κάτι προσμένοντας στήν ἔρημιā

Τά ζῶα στήν ἀράδα ξαπλωμένα
μέ χνῶτα τώρα κρύα καί βαρειά
Τ' ἄχυρα βρωμᾶνε σαπισμένα
πιο γρήγορα θ' ἀρχίσει ὁ Γολγοθᾶς

Μά ἄνθρωποι, σεῖς φέρτε τήν Ἰδέα
σέ Φάτνη ἄς τήν ἀφήσετε ξανά
τά ζῶα θά τῆς κρατήσουνε παρέα
Τό μῖσος ἄς κυτάζει κι' ἄς γελαῖ

Ὁ Γολγοθᾶς ἄς εἶναι μέσ τῆ Φάτνη
Μάγοι ἄς κουβαλᾶνε τά καρφιά
παράμερα ἄς σκάβονται οἱ λάκκοι
ἔτοιμος ὁ Σταυρός ἄς καρτερᾶ

Μή σᾶς τρομάζει, φέρτε τήν Ἰδέα
ἄς τήν περιμένει ἔτοιμος Σταυρός
Ἡ πλῆθη τῆς πορείας σας παρέα
μ' Ἀγῶνες νά κερδαίετε τό φῶς.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Ἄνθρωποι πού γεννήσατε θεός
φάχνοντας τήν Ἀλήθεια γιά νά βρεῖτε
πού χτίσατε ὑπέροχους ναούς
θέλοντας τοῦ θεοῦ στή Γῆ νά δεῖτε

Ἐσεῖς πρὸ χρόνια τοῦ καλοῦσατε
θυσιάζοντας γιά νάρθουν στοὺς βωμούς
μ' ὄμορφους ἔμνους, σάν ζητούσατε
νά γειάνουν τοὺς ἀνθρώπινους καημούς

Ἄνθρωποι πού εἰῶλα λατρέψατε
ἀνήμεροι νά βρεῖτε τήν ἀλήθεια
Ἐπείσοι σοφοί πού δέ λαθέψατε
ἀπό τόν Ἄγνωστο ζητώντας τῆ βοήθεια

Ὁ Ἄγνωστος κατέβηκε στή Γῆ
παίρνοντας τῆ δική σας τῆ μορφή
Ἦρθε νά σᾶς γειάνει τῆ πληγῆ
στοῦ Γολγοθᾶ πατώντας τῆ κερφή

Ἡ Ἀγάπη, μ' ἀνθρώπινο κορμί,
περπάτησε στίς γῆινες τίς στρατές
συνάντησε τοῦ μίσους τήν ὄρμη
βαρὺ σταυρὸ φορτώθηκε στίς πλάτες

Μά δέ κουράστηκε καί πάλι ἡ Ἰδέα
ζευγαρωμένη μέ τόν πόνο στό σταυρὸ
τήν Ἀνάσταση ἔτοιμασαν παρέα,
πάλι βρεθήκανε στ' ἀνθρώπου τό πλευρό

Τόν ἄνθρωπο ὀδηγώντας στοὺς ἀγῶνες
Ἡ Ἀγάπη μιά δίνει προσταγή
τήν ἴδια πάντα στοὺς αἰῶνες
Εἰρήνη πανανθρώπινη στή Γῆ

Ἐμπρός λοιπόν τῆς Ἀγάπης ἀκοῦστε
ἔστω καί τώρα, τῆ θεῖα προσταγή
Τό δρόμο τῆς θυσίας ἀνολουθεῖστε
νά λελψει ἡ πανάρχαια πληγῆ

Ἄνθρωποι, σημερώνει ὑπέροχη ἀγῆ
στή στρατὰ τῆς Ἀγάπης ἀν-βρεθεῖτε
Εἰρήνη πανανθρώπινη στή Γῆ
εἰν' ὁ θεός πού θέλετε νά δεῖτε.

ΘΕΛΩ.....

Θέλω νά προσευχηθῶ
μέ τήν ἴδια δύναμη πού θέλω νά βλαστημήσω.

Θέλω νά τιμωρήσω
μέ τήν ἴδια δύναμη πού θέλω νά συγχωρήσω.

Θέλω νά προσφέρω
μέ τήν ἴδια δύναμη πού θέλω νά ξεκίνημα.

Θέλω νά νικήσω,
ἀφοῦ δέν μπορῶ νά νικηθῶ.

.....